

CON ĐƯỜNG CÁI QUAN

TRƯỜNG CA của PHẠM DUY
(Rút trong SÁNG DỘI MIỀN NAM SỐ ĐẶC BIỆT GIANG SƠN GẮM VÓC)

tặng người bạn đường

Con Đường Cái Quan

(TRƯỜNG CA)

1954-1960

Nhạc và lời: Phạm-Duy

Trường ca *Con Đường Cái Quan* đưa ra một lối khách đi trên đường xuyên Việt, đi từ Ai Nam quan tới mũi Cà Mau, đi từ ngày mới lập quốc cho đến khi đã hoàn thành xứ sở, đi trong lịch sử và lòng dân, đi tới đâu cũng có tiếng dân chúng địa phương ca hát chúc tụng lối khách đi nối liền đặng lòng người và đất nước...

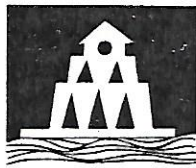
Trường ca *Con Đường Cái Quan* gồm có ba phần :

— Phần thứ nhất : « Từ miền Bắc... » mang tính chất hào hùng của miền quê cha đất tổ ;

— Phần thứ hai : « ... Qua miền Trung... » với tình thương yêu chan chứa niềm xót xa ;

— Phần thứ ba : « ... Vào miền Nam » tỏ sự vui mừng của con người cả thắng thiên nhiên để hoàn thành nước Việt.

Trường ca *Con Đường Cái Quan* là sự tổng hợp của nhiều đoản ca mang những tên riêng biệt và có thể trình bày lẻ loi. Toàn bài còn là một nhạc cảnh, trình diễn với đầy đủ nhân vật mang sắc phục của ba miền.

Phần thứ nhất: TỪ MIỀN BẮC

(... Mờ đầu là tiếng hát vu vơ của một thôn nữ miền Bắc)

1° ANH ĐI TRÊN ĐƯỜNG CÁI QUAN (Hát ví)

VỪA (Nhịp kẻ tự-do)

CỜ CÀT CƠ: Hỡi anh đi đường cái quan! Dừng chân đứng lại (i i) Dừng chân đứng lại (i i)

Cho em đây than đôi lời... Đi đâu với mấy anh ơi ?

2° TÔI ĐI TỪ ẨM NAM QUAN

(Hành khúc)

(người lữ khách trả lời rằng...)

NHANH ♩ = 132

LỮ KHÁCH: Tôi đi từ Ẩm Nam-Quan Sau vài ngàn năm lẻ (e e é) Chia
 đôi một họ trăm con đã lên đường..... Năm mươi người ngược núi
 rừng Đã dựng vòng... biên ải (i i i) Năm mươi người trẩy theo
 sông tới khơi chùng..... Tôi theo người vượt quan san Ơi ời người
 ơi! Ơi ời người ơi! Về lời mòn gìn giữ quê hương ngàn đường giặc
 Hán... Tôi chưa về Ẩm Chi-Lăng Ơi ời người ơi! Ơi ời người

ơi! Dưới chiến bào người thây bản khoán thương ai đầu nguồn.....

(Người nhớ thương ai hơn là nàng Tô-Thị, lúc này đang đứng đợi người ở đầu nguồn! Nhưng người vọng phu lại khuyên người đi đừng có trở về! Vì nếu người về thì nàng chẳng thành đá và chẳng được người đời thương mến nữa... nàng Tô-Thị ru rằng...)

3° ĐỒNG ĐẰNG CÓ PHỐ KỲ LỬA (Hát ru)

RẤT CHẬM ♩ = 66

NÀNG TÔ THỊ: Đồng Đăng có phố Kỳ Lừa có nàng Tô Thị (ý ý a) đứng... chờ đợi
 ai... Và khuyên người chẳng tái hồi Cho ngàn năm được (ý ý a) sống... đời vọng... phu!

(Người lữ khách từ biệt miền thượng du. Có dân chúng vùng núi rừng hát tiễn đưa...)

4° NGƯỜI VỀ MIỀN XUÔI (Hát lượn)

CHẠM ♩ = 80

DÂN THƯỢNG DU : Người về miền xuôi đem theo tình người miền núi Nhà sàn lá lơi đứng
 bên đường hoang nắng soi. Đưa chân anh qua đồi Cơm lam đem theo người. Lên cao anh ôm trời
 Để giọng suối lẻ loi... Đường về ruộng dưới ngát hương củi rừng gạo núi. Vượt lùm đèo khơi thấy
 con đường lúa tươi cười. Đường về miền xuôi biết bao dò bao quán mới. Đường dài mà vui hởi
 người bạn đường nắng vai Rồi một ngày mai có qua nhịp cầu ta tới Nhìn bọ bèo trôi như
 chẳng màu tóc xanh ngắt. Đường ngược đường xuôi nhớ nhau vì chuyện đầu môi Tam biệt một nơi Thấy
 nhau ở cuối chân trời.....

mf, p, f, ff, cresc., rall., A.T., CHẠM LẠI, BIẾNG VANG, ritard

(Người lữ khách về đến vùng trung du. Qua bên đò ngang, gặp cô lái hát miêng người...)

5° NÀY NGƯỜI ƠI ! (Tình ca)

RẤT CHẠM ♩ = 56

CÔ LÁI ĐÒ MIỀN TRUNG DU : Này người ơi! ghé bên (ý) sang sông lên đường đi lối bỏ
 công em chèo thuyền mừng người đi tìm thấy tình duyên Con đường đất nước nối liền lòng dân.
 LỮ KHÁCH: Sông Thương ơi! Nước chảy (ý) đôi ba giờ Anh về Hà - nội một lòng yêu em...
 Sông Thương ơi! Nước đục người đen Anh về thành phố (ý) không quên cô mình!

mf, p, f, pp, cresc., ritard, Dolce